

GCL-BERICHTEN

VOORZITTERSWOORDJE

Thema:

Afwezigheid van verlangen, en de lusteloosheid, apathie, die ermee gepaard gaan. Hoe kun je daaruit komen, ermee leren omgaan?

De GCL in Vlaanderen en Nederland gaat deze winter hoopvol op weg: met een nieuw logo waarin de zon haar plaats krijgt, met de nieuwe website in voorbereiding, en met nationale dagen waarop we elkaar ontmoeten en ons laten inspireren rond het thema van verlangen.

Maar niet iedereen beleeft deze tijd licht. Soms valt alle energie weg. Soms lijkt God ver weg. Soms verdwijnt zelfs het verlangen.

Heiligen leren ons dat zulke nachten bij het geloof horen. De ervaring van Moeder Teresa en Thérèse van Lisieux toont dat wanneer alles donker wordt, één verlangen kan blijven: het verlangen naar God. Ook Ignatius van Loyola kende zulke nachten. Juist daar groeide zijn overgave.

Wat helpt als het verlangen helemaal ontbreekt? Misschien hebben we al zelf ervaren hoe 'agere contra' richting kan geven. Wanneer we geneigd zijn toe te geven aan moedeloosheid of traagheid: blijven bidden, ook zonder smaak; kleine daden van zorg en aandacht stellen; trouw blijven aan een eenvoudige routine; voldoening zoeken in kleine taken, bijvoorbeeld opruimen, ordenen... ook in het hart. Zo kan langzaam weer leven ontstaan.

We kennen ook mensen die worstelen met depressie of blijvende moedeloosheid, voor wie de weg naar de levensbron afgesloten lijkt. We voelen ons soms machteloos. Daar ligt ook onze roeping: nabij blijven, luisteren, volhouden, hopen, elkaar steunen en voor elkaar bidden. Als GCL ondersteunen we elkaar om Zijn liefde naar de wereld te brengen.

Zoals Augustinus van Hippo schreef: ons hart blijft onrustig tot het rust vindt in God. Moge deze winter ons leren vragen om één genade: het verlangen om te blijven verlangen. En mogen we in het kleine, soms bijna ongemerkt, de vreugde ontdekken, en met Thérèse durven zeggen: Ik wil heilig worden door kleine dingen.

ASTRID SALVIGNOL (VOORZITTER GCL NEDERLAND)

ALS HET VERLANGEN ZOEK IS EEN VERKENNING

Het is de laatste jaren een goede gewoonte geworden per nieuwe jaargang wat dieper in te gaan op een speciaal thema. Dit jaar is dat: 'Verlangen'. Wat is de plaats van 'Verlangen' in ons spirituele leven? Hoe kunnen wij daar vanuit de ignatiaanse spiritualiteit mee omgaan? Myriam Van den Eynde, lid van GCL groep 'Romero' (Antwerpen), laat ons delen in haar getuigenis over wat voor haar de betekenis van 'Verlangen' is.

Onlangs zei iemand me aan het eind van een gesprek: De Schepper heeft je niet echt een makkelijke psyche gegeven. Zelf aarzel ik een beetje om dat pakketje geheel op rekening van de Schepper te schrijven, maar het klopt wel natuurlijk. Stabiël kan je mijn innerlijk leven niet noemen. Er beweegt veel. Mijn stemming is veranderlijk en zelden wolkenloos stralend.

In mijn beleving zijn die eerder grijze perioden talrijker, maar hier past wellicht enige relativering. Ik heb de afwisseling nooit echt geturfd en weet wat de hersenwetenschap leert: negatieve ervaringen blijken makkelijker opgeslagen te worden. Ze blijven langer bij. Enige omzichtigheid is dus geboden, maar wat zeker is: het thema van deze bijdrage, omschreven in de vraag als afwezigheid van verlangen gepaard gaand met lusteloosheid en apathie, is me niet vreemd. Ik kreeg er natuurlijk ook mee te maken in de loop van dit schrijfproces zelf. Soms ervaarde ik de vraag waarop ik ja zei als een kans en voelde ik zin om met enthousiasme aan de slag te gaan. En niet zo heel veel later leek het me dan weer onbegrijpelijk dat ik toezegde en sloeg de twijfel toe. Deadlines, die zou ik -eens gepensioneerd- toch zoveel mogelijk mijden?

Maar ik had wel ja gezegd. En dus begin ik het thema voorzichtig te verkennen. Denkend over uitblijvend verlangen komen aanvankelijk vooral beelden aandrijven. Ik zie een interieur dat te lang vooral stof heeft verzameld. Alles verdoft, lijkt uitgeleefd. De zon schijnt nog binnen, maar de objecten verliezen hun

glans. Het licht valt de ruimte in door een vervuild glasraam. Ik zie meteen de vlekken en vegen en erger me aan de ronddansende stofpluizen- zoveel opvallender nu.

Ik ben dankbaar om die beelden. Ze leren me iets. Als dit soort donkere stemming lang aanhoudt betrap ik me erop dat ik stilletjes ga hopen op sombere dagen. Het licht begint me te storen. Ik heb er genoeg van altijd tegen vlekken en dansende stofpluizen te moeten aankijken. De beslissing om de kamer niet meer binnen te gaan komt dan soms heel dichtbij. Waarom zou ik blijven proberen? Waarom zou ik blijven proberen om te bidden bijvoorbeeld als er niets beweegt? Tenzij vragen natuurlijk. Vragen als Wat zit ik hier te doen? Veel te verstrooid om zinnig te zijn toch? Lees ik niet beter dat boek i.p.v. met frisse tegenzin mijn gebedsplek op te zoeken? Vragen als dansende stofpluizen.

Gelukkig word je soms herinnerd aan advies dat je anderen wel eens gaf. Ik heb het mezelf zo dikwijls tegen leerlingen horen zeggen: Echte groei gebeurt net buiten je comfortzone. Tja... Aankijken tegen bevulde ramen vanuit een interieur zonder glans, echt comfortabel kan je het niet noemen, maar misschien valt er op die onaantrekkelijke plek toch iets te rapen. Misschien is het een kwestie van met meer aandacht toe te kijken.

Ik realiseer me al snel dat mijn onvrede in die uitgeleefde kamer haar wortels heeft in vroegere ervaringen met een heel andere kleur: ooit bruiste die plek van leven. Ik heb weet van de kracht van verlangen, van hoe ze alles in een ander licht zet, van de vreugde die daarin te vinden is. Alleen daarom is het gemis nu zo sterk en zijn de gevoelens van troosteloosheid zo hardnekkig.

Naarmate dat besef indaalt, kom ik bij alweer een beeld. Ik zie een nukkig kind, boos en verongelijkt omdat het bezoek aan de speeltuin voorbij is.

Er komt een schuldgevoel opzetten om zoveel ondankbaarheid. Ik voel me op mijn plaats gezet. En vreemd genoeg heeft die ervaring niets vernederends. Ze bevrijdt. Ik ben een kind. Ik ben een schepsel. Mij is de mogelijkheid ingeschapen beeld van God te worden, maar ik heb mijn weg te zoeken in een onaffe, gebroken wereld. In die onvolmaaktheid ben ik ten diepste verweven. Het besmeurde vensterglas, het rondzwevende stof, mijn lauwe onverschilligheid, mijn onwil, het uitblijven van troostende bewegingen, ik deel ze met mijn medeschepsels. Ik heb ze te dragen. Ze nodigen me uit tot solidariteit met zovelen geconfronteerd met discomfort, leegte, uitzichtloosheid in talloze schakeringen. Er mag dan niets bewegen, maar ik kan zelf beslissen een stap te zetten: vanuit het isolement naar verbinding.

Mijn plaats als kind, als schepsel innemen, die echt durven bewonen is de bereidheid trainen om mijn afhankelijkheid te omarmen. De oefenkansen zijn legio. Ik heb ze alleen te grijpen.

Ik kan ervoor kiezen te spreken over mijn ervaringen in de sombere kamer, proberen te verwoorden wat het me doet er geregeld toch weer in terecht te komen. Misschien kan ik er geholpen door de vragen van mijn gesprekspartner achter komen wat me op die troosteloze plek heeft doen belanden, wat de vlekken op

het vensterglas me te vertellen hebben en wat ik kan proberen om weer sterker te focussen op de helderheid van het nog altijd binnenvallend licht.

"Het is niet altijd een cadeau om veel te denken." Dat mocht ik eens horen van een therapeute aan wie ik veel te danken heb. Cadeau of niet, ik doe het wel. Ik kan niet anders. Veel denken. Het heeft me als vanzelf in de armen van boeken gedreven. Ze hebben me op het spoor gebracht van verwante zielen. Hun zoeken en nu en dan vinden heeft me heel dikwijls getroost en een richting gewezen. Als de donkerte komt opzetten, weet ik inmiddels bij welke stemmen ik mijn oor moet te luisteren leggen. Ik wil me dan bewust laven aan wie hun verlangen bezingen, heel vaak in een taal die je alleen al om haar schoonheid tot je wil nemen. Ik sla mijn citatenschrift open, herlees gedichten, dagboekfragmenten, brieven speurend naar sporen van de overweldigende vreugde om een Aanwezigheid die zindert van leven en licht. Hopend dat verlangen wordt wakker gekust door verlangen.

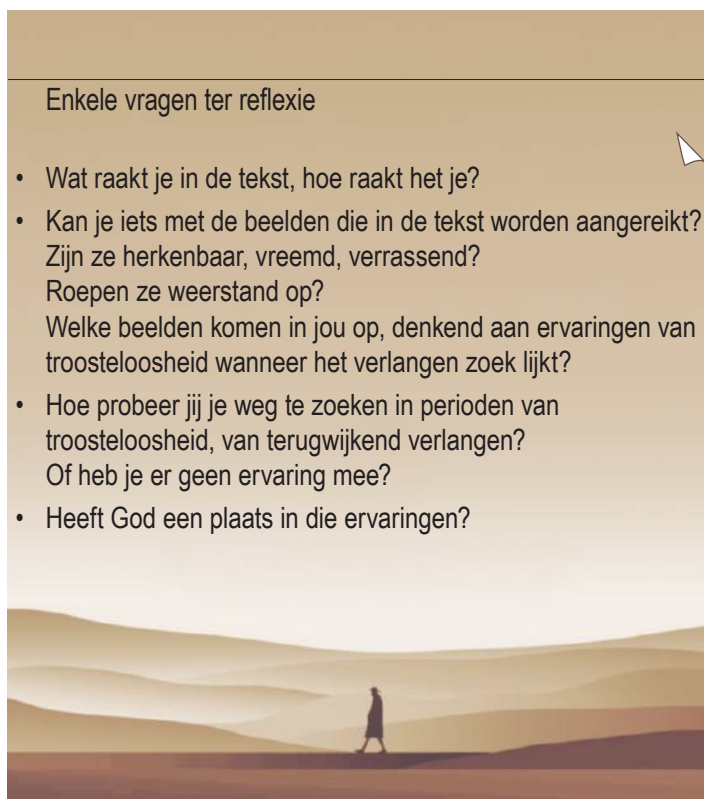
Wakker gekust verlangen. Ik herlees de woorden, verbaasd dat ik het ben die ze heeft neergeschreven. Ze zeggen wel precies wat is gebeurd. Mijn verlangen werd wakker gekust. Door Hem. Ooit. En nog eens. En nog. Het is me overkomen. Het hoort mij niet toe. Ik kan er alleen om vragen. Er valt me een citaat in van de Amerikaanse dichter Christian Wiman. Uit Mijn heldere afgrond, het meest troostrijke boek dat ik ooit las, noteerde ik: Als genade mij openstelde voor Gods aanwezigheid in de wereld en in mijn hart, dan stelde zij mij ook open voor zijn afwezigheid.

Voorlopig kan ik hiermee weer even verder, wetend dat ik uiteindelijk altijd met lege handen sta. Hopend op Hem. Uitkijkend naar Hem. Verlangend.

MYRIAM VAN DEN EYNDE LID GCL GROEP 'ROMERO' (ANTWERPEN)

Enkele vragen ter reflexie

- Wat raakt je in de tekst, hoe raakt het je?
- Kan je iets met de beelden die in de tekst worden aangereikt? Zijn ze herkenbaar, vreemd, verrassend? Roepen ze weerstand op? Welke beelden komen in jou op, denkend aan ervaringen van troosteloosheid wanneer het verlangen zoek lijkt?
- Hoe probeer jij je weg te zoeken in perioden van troosteloosheid, van terugwijkend verlangen? Of heb je er geen ervaring mee?
- Heeft God een plaats in die ervaringen?

© Riet Smulders

**Als alles kleurloos is,
de weg niet meer
gevonden wordt,
het verdriet me al mijn energie
en kracht ontnemt,
de mist om mijn hoofd
alle uitzicht doet vervagen,
bent U ook dan nog nabij?**

Die wandeling op het strand enkele jaren geleden. Geheel omgeven door de mist met enkel de waterlijn als zekerheid om de weg te vinden. Fascinerend én beangstigend. Zonder uitzicht op wat voor me lag. Alleen in mijn bubbel van mist, niets te zien, niets te horen dan alleen het water van de zee, zo kijk ik terug op een periode van zoeken en niet meer vinden.

40 Jaar werkte ik aan de rafelkant van de maatschappij met jongeren, straatbewoners, gevangenen, vluchtelingen... Mensen met grote noden, mensen met zorgen, verdriet en pijn. Ik was er voor hen, ik leefde voor hen en bleef aan hun zijde staan, daartoe wist ik me geroepen. Dat was de weg die ik moest gaan. En ik ging met veel overgave en met al wat ik kon en was. Maar zelfzorg, daar kwam ik helaas niet aan toe. Mijn noden, zorgen en verdriet, daar nam ik weinig of geen tijd voor. Die ander kwam altijd op de eerste plaats. En ja, ik kreeg supervisie en er was intervisie maar altijd in functie van het werk, in functie van die ander.

Acht jaar geleden stierf plots mijn geestelijke begeleider. Totaal onverwacht, een donderslag bij heldere hemel. De persoon aan wie ik mij optrok was niet meer. Mijn wereld stortte in. Het verdriet was onverwachts immens groot. Het bidden werd moeizaam, de boosheid en vooral de onmacht groter. Ik had geleerd om sterk te zijn, ik mocht en zou niet opgeven, vroeger niet en ook toen niet. Ik hield me sterk maar innerlijk zakte ik steeds dieper weg. In therapie ontdekte ik dat mijn verdriet nog groter en ouder bleek te zijn dan het verdriet om zijn overlijden.

Ik ontdekte langzaam en tot mijn eigen verwondering en schaamte dat ik in die periode een afkeer begon te voelen tegenover de mensen die me al die jaren zo ter harte waren gegaan. Een terugkeer naar het werkveld kon niet meer. Mijn eerste zorg werd nu zelfzorg. Mijn grote draagkracht, mijn onverwoestbare sterkte waar ik zo trots op was werd nu mijn grootste zwakheid. Pas wanneer ik dat toeliet kon ik herstellen. Afstand nemen van 'mijn mensen' werd mijn leven-reddende noodzaak.

En waar was God? Zocht ik Hem nog, vond ik Hem nog?

Waar was Hij?

Klopt het dat in zulk een moeilijke periode God afwezig is? Dat er een apathie ontstaat tegenover God? Tegenover mensen? Ik had al die jaren op God vertrouwd, Hij zou mij helpen in al wat ik ondernam en deed voor al wie Hij aan mij had toevertrouwd. Was Hij er nu ook nog?

'Ik' zag Hem niet, 'ik' vond Hem niet.

Tijdens mijn vakantie aan zee ging ik een dorpskerkje binnen. Ik wilde er gewoon even tot rust komen. Ik zette me op de eerste rij en keek rond. Voor mij stond een Heilig Hartbeeld, ouderwets en kitscherig. Ik had een afkeer van al wat naar 'volksdevotie' rook. Dat was niks voor mij, in al mijn hoogmoed en zelfverzekerdheid stond ik daarboven. Ik keek naar het beeld, en het leek alsof Hij recht door mij heen keek. En plots overviel het mij. Het verdriet welde op, de tranen rolden over mijn wangen. Ik kon het niet meer tegenhouden. De blik en het zachte liefdevolle gebaar grepen me aan, het overkwam me, plots en als van Godsprekend. In dat ouderwets en kitscherige, plaasteren beeld sprak Hij tot mij. Het gebeurde aan mij, ik had geen andere keuze meer, geen verzet meer mogelijk, alleen overgave. Hij nam mijn verdriet ernstig en troostte me met Zijn doordringende blik. Hij verlangde van mij, mijn verlangen naar Hem, niets meer en niets minder.

Ik, die onoverwinnelijke, sterke vrouw, van mijn sokken geblazen door een plaasteren beeld. Hoe kon dit aan mij gebeuren?

Zo is Jezus, sinds die dag, als de waterlijn aan het strand, het licht in de mist geworden. Met Zijn liefde en met de hulp van zorgzame medemensen die me tijd, ruimte en kansen gaven kon ik weer rechtstaan. Sinds die tijd is Jezus, meer dan ooit, de Trooster die me doet opstaan en me nieuwe kracht tot leven geeft. Hij geeft me hernieuwde zorg en aandacht voor wie aan de kant staat. Hij is het die de pijn verzacht, het verdriet heelt in 'dat grote eenvoudige wederkerige verlangen'.

RIET SMULDERS (LID REDACTIE GCL BERICHTEN)

MET U ZIJN ER GEEN VERTEN MEER

**Met U zijn er geen verten meer
en alles is nabij.
Des levens aanvang glinstert weer,
Geen gistren en geen morgen meer,
Geen tijd meer en geen uren,
Geen grenzen en geen muren;
en alle angst voorbij,
verlost van schaduw en van schijn,
wordt pijn en smart tot vreugd verheven!
Hoe kan het zo eenvoudig zijn!
Hoe kan het leven Hemel zijn,
Met U, o kern van alle leven!**

FELIX TIMMERMANS

WAT ALS JE NERGENS NAAR VERLANGT?

Gevoelens zijn kwetsbaar. Je hebt ze niet in de hand. Soms voel je enkel leegte, droefheid, lusteloosheid. Of je voelt helemaal niets. Je verlangt nergens naar. Tenzij dat 'het' zo snel mogelijk stopt. Soms duurt die duisternis maar even. Soms lijkt ze eindeloos.

In de spirituele autobiografie van Ignatius van Loyola merken we dat negatieve gevoelens hem niet vreemd waren. Het hoeft niet te verwonderen dat Ignatius heel wat tips geeft voor het omgaan met die negativiteit.

Eerst iets over een valkuil. Wat gegarandeerd nergens toe leidt is je installeren in de slachtoffersrol: "Waarom moet dat mij steeds overkomen. Het is niet eerlijk." Die reactie is menselijk. Het risico is dat je daardoor een soort van zondenboek gaat zoeken – al of niet God. Wat je overkomt is 'de schuld' van een ander. Je lijkt dus enkel maar passief te kunnen ondergaan en wachten, tot het overgaat. Wat Ignatius aanreikt biedt meer perspectief.

Ignatius geeft allerhande tips voor het omgaan met die troosteloosheid. Ik noem er vijf.

1. Een eerste punt lijkt de evidentie zelf. Toch vergeten we het wel eens. Het is normaal dat je af en toe negatieve gevoelens ervaart. Zo ook dat je een tijd lang weinig of niets voelt. Onze tijdsgeest vraagt dat je altijd happy bent. Die 'dictatuur van het goede gevoel' is letterlijk nonsens. Je hebt er recht op om je ook eens minder goed te voelen.

2. De volgende tip sluit hierbij aan. Omdat positieve gevoelens zo betrouwbaar zijn, in het bijzonder als ze een goede nasmaak behouden, heb je ze niet altijd nodig. Als je door een periode van droogte gaat, mag je er blijvend op vertrouwen dat die vreugde of passie die je voorheen ervoer echt waren. Het is goed om er in gedachten af en toe terug naar toe te gaan om je gevoelsbatterij op te laden.

3. Het kan zijn dat je je gebedsleven en ruimer je geloofsleven wat hebt verwaarloosd. Wellicht is deze woestijnervaring een uitnodiging om opnieuw eerder meer dan minder aandacht te besteden aan je innerlijk leven. Mogelijks is het ook zinvol om de komende tijd wat ander geestelijk voedsel tot je te nemen:

wandelen in de natuur, mooie muziek of andere kunst, de rozenkrans. Afwisseling van spijs doet eten. Dat kan ook opgaan voor je gebed.

Wat het ook weze, geef niet toe aan de bekoring om te stoppen met bidden: "het helpt toch niet!" Als het je niet goed gaat, heb je nood aan méér geestelijk voedsel, niet aan minder.

4. In tijden van lusteloosheid is het levensgebed des te belangrijker. In het bijzonder het danken. Kies er bewust voor om steeds weer op zoek te gaan naar ogenblikken waar de zon, hoe kort ook, even scheen. Mogelijks is dit op andere ogenblikken en plaatsen dan je gewoon bent.

5. Het kan zijn dat je een stuk langer in de woestijn vertoeft dan je lief is. Je doet al wat je kan om eruit te geraken. Het lukt niet. Ik geef nog twee laatste tips.

Aarzel niet om in je gebed God uitdrukkelijk te vragen dat Hij je opnieuw vreugde geeft. Paus Franciscus moedigt meer in het bijzonder aan "om met aandrang te smeken om vreugde." Als je zo lusteloos of droef bent dat ook je verlangen uitgedoofd lijkt, vraag dan dat je mag verlangen om te verlangen. Vertrek van de plaats waar je staat. Een verlangen om te verlangen is ook een verlangen. Vergeet hierbij niet dat die vreugde zich ook op andere dan de vertrouwde plaatsen kan aanbieden. Durf te veranderen. Wees niet bang voor het onverwachte. God is anders. Hij is verrassend.

Ten slotte, zo leert Ignatius, langdurende troosteloosheid kan een school zijn in nederigheid. Nederigheid of ontvankelijkheid is de houding bij uitstek van Jezus. Alles ontvangt Hij van zijn Vader. Die woestijnervaring kan je doen groeien in het besef dat de vreugde in je leven uiteindelijk niet je eigen verdienste is. Vreugde is niet zomaar een beloning omdat je flink je best hebt gedaan. Vreugde maak je niet zelf.

Het is wenselijk dat je alles doet wat je kan. Maar uiteindelijk ontsnapt de vreugde aan de eigen beslissingsmacht. Vreugde is pure genade. Het is een geschenk dat God je zomaar geeft.

NIKOLAAS SINTOBIN S.J.
(NATIONAAL KERKELIJK ASSISTENT)

GCL-Vlaanderen www.gclvlaanderen.be

GCL-Berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen en Nederland

Verantwoordelijke uitgever, voorzitter: Ginette Van Bogaert - Galgestraat 3 - 1703 Schepdaal
02/582 24 28 - info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Nikolaas Sintobin, s.j., Singel 448, 1017 AV Amsterdam, Nederland

Redactie GCL-berichten: Nikolaas Sintobin, s.j., Mirjam Meijer, Thea Broens en Riet Smulders.

GCL-berichten is gratis voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €7 (Nederland €8)

GCL-rekeningnummer: IBAN: BE54 4466 6116 7197 - BIB: KREDBEBB

DE GCL-NEDERLAND ONTMOETINGS-DAG 2026

Een dag vol verlangen in Amsterdam:

Op zaterdag 24 januari kwamen we met zo'n dertig mensen bijeen in het Ignatiushuis in Amsterdam voor de GCL-Nederland ontmoetingsdag. Wat een geslaagde en rijke dag was het! We waren met nieuwe en vertrouwde gezichten, en spraken in drie talen – Nederlands, Engels en Frans – maar vooral in de gedeelde taal van de ignatiaanse spiritualiteit.

Na een woord van welkom door voorzitter Astrid Salvignol opende Nikolaas Sintobin sj. de middag met een verdiepende lezing, die zowel

voor de nieuwkomers als voor de al zeer ingewijde leden veel verheldering en nieuwe inzichten bracht. Het thema was: verlangen.

Nikolaas riep ons op om te vertrouwen op de verlangens die in ons leven. Dat is geen pleidooi voor emocratie, maar een uitnodiging om een gevoeligheid te ontwikkelen om te luisteren naar het biddende hart. Een uitnodiging om ons, in navolging van St. Ignatius zelf, radicaal over te geven aan de vreugde als kompas voor het leven. Het was een verfrissende en opwekkende visie in deze toch soms donkere tijden.

Daarna gingen we in deelgroepen uiteen voor een contemplatieve dialoog. De verbondenheid en bewogenheid waren direct voelbaar: een mooi teken van hoe de ignatiaanse spiritualiteit

DIGITALE VORMING VOOR LEDEN ÉN GROEPSBEGELEIDERS

- **Vorming GCL, een manier van leven door Mariëlle Matthee, GCL in Nederland 28 maart 2026**
- **Vorming. Het luisteren en spreken in de tweede ronde van het luistergesprek door Nikolaas Sintobin sj 30 mei 2026**

(telkens van 9.45 – 11.30 u)

Tekening door Bart

We zijn blij om je opnieuw te kunnen uitnodigen voor een aantal boeiende leermomenten, die openstaan voor alle GCL-leden. We mikken op korte, digitale ontmoetingen van anderhalf uur.

Inschrijven kan via mail naar info@gclvlaanderen.be voor **31 maart 2026**. Je ontvangt enkele weken voor de vorming een uitnodiging met Zoomlink. We kijken alvast uit naar fijne ontmoetingen en boeiende leermomenten!

ons samenbrengt en verdiept.

Het prachtige, zonnige winterweer was een extra geschenk. Aan het einde van de middag wandelden we in tweetallen langs de Amsterdamse grachten, waar we met elkaar spraken over onze bewegingen in het spirituele leven. De dag werd afgesloten met gezelligheid en heerlijke hapjes die iedereen had meegebracht.

Iedereen was het eens: deze dag was werkelijk magis(ch)! Een hartelijk dank aan alle organisatoren en deelnemers voor jullie bijdrage en aanwezigheid. Heb je deze dag gemist? Laat je inspireren en kom vooral naar de volgende bijeenkomst – want dit soort dagen wil je niet missen!

HISKE GUDE – TERPSTRA,
GCL NIJMEGEN

BEZINNINGSDAG: AMERSFOORT 14 MAART

Beste leden van GCL,

We hopen dat jullie op zaterdag 14 maart de tijd vinden om samen met ons deel te nemen aan een Bezinningsdag.

De wereld lijkt in beroering te zijn; daarom bieden we jullie de gelegenheid om tijdens deze veertigdagen tijd, tijd door te brengen in het **Oecumenisch Centrum in Amersfoort**.

Het adres is: Laan naar Emiclaer 101, Amersfoort. Er zijn voldoende parkeer mogelijkheden. Met de trein kunnen jullie tot Amersfoort centraal gaan en daarna de bus 5, de bushalte is "de brand", en het is 5 minuten lopen.

Het wordt een dag van stilte, waarin we onze Heer vragen ons de weg te tonen naar de vrede. We laten ons inspireren door prachtige bijbelteksten die, juist dankzij de stilte, diep tot ons kunnen spreken.

We beginnen om 10:30 uur met een kopje thee en een moment om elkaar bij te praten. Na een korte inleiding op de dag volgen twee gebedsmomenten, die zullen worden verzorgd door leden van GCL. Aan het einde nemen we tijd voor een korte evaluatie. De afsluiting is om 16.00.

Het gebedsmateriaal ontvangen jullie ter plekke. Neem je Bijbel, dagboek of notitieboek en lunch mee. Thee en koffie zijn de hele dag beschikbaar.

Voor het gebruik van de zaal vragen wij een bijdrage van €10 per persoon. Dit bedrag kunt u overmaken op de rekening van GCL: NL94 INGB 0007 9371 96 of ter plekke voldoen.

U kunt zich inschrijven liefst tot 10 maart via https://docs.google.com/forms/d/1EP5fMM6BVFVe_OiTUSnW-ql7AAe7z-fYiJMo_BDbLJuk/viewform?edit_requested=true

In verbondenheid,
AGNES, DORIE EN CHRISTINE

WERELD-GCL-DAG

DIGITAAL GEBEDSMOMENT MET DE
WERELDWIJDE GCL-GEMEENSCHAP
ZATERDAG 21 MAART OM 15.00 UUR

Beste vrienden,

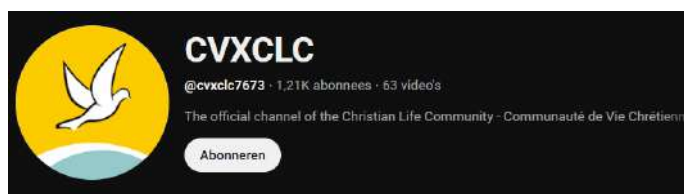
Elk jaar viert de wereldwijde GCL-gemeenschap op 25 maart haar feestdag, op het feest van de Aankondiging aan Maria.

Net als in de voorbije jaren willen we ons ook dit jaar verenigen als wereldwijde gemeenschap om samen te vieren en te bidden. Daarom nodigen we jullie uit voor een **digitaal gebedsmoment** op zaterdag 21 maart om 15.00 uur. Het gebed duurt ongeveer 40 minuten.

Het gebed werd dit jaar voorbereid door GCL-leden uit de regio Midden-Oosten. We zijn hen bijzonder dankbaar voor hun engagement en de tijd die ze hebben vrijgemaakt om dit gezamenlijke gebed mogelijk te maken.

Het gebed zal beschikbaar zijn in de drie officiële talen van GCL en is te volgen via

het **CLC YouTube-kanaal**:

<https://www.youtube.com/@cvxclc7673/videos>

In de dagen voorafgaand aan dit gemeenschapsgebed bezorgen we jullie meer praktische informatie, zodat jullie je goed kunnen voorbereiden en dit moment samen als gemeenschap kunnen beleven.

Verbonden in gebed,
DE GCL WERELD-EXCO

NIEUW! HET GCL-LOGO

GCL
Gemeenschap van
Christelijk Leven

Beste GCL-vrienden,

Met grote vreugde stellen we jullie het nieuwe logo van GCL voor. Het werd ontworpen door de wereld-GCL (door Bernard Debelle van GCL in Frankrijk).

Met dit logo wil de wereld-GCL het gedeelde verlangen, krachtig uitgesproken op het wereldcongres in Amiens, zichtbaar maken: één wereldgemeenschap te zijn, met een gezamenlijke en wereldwijd herkenbare identiteit.

Na een overgangperiode tot het wereldcongres in 2028 zal dit logo gebruikt worden in alle lokale gemeenschappen.

Het nieuwe logo straalt warmte en vreugde uit, nodigt uit en inspireert, en maakt onze verbondenheid als wereldwijde gemeenschap zichtbaar.

Symboliek van het logo

- De zon verwijst naar het ignatiaanse erfgoed en staat voor het licht van Christus, geloof, hoop en levensvreugde. Ze kan zowel een opgaande als ondergaande zon zijn: God is aanwezig in elk moment en in alle omstandigheden van het leven.
- De aarde met het pad drukken beweging uit: GCL is een gemeenschap onderweg, die mensen uitnodigt om stappen te zetten naar meer en nieuwe wegen te verkennen.
- De duif, gezonden door Christus, wijst de weg vooruit. Ze is het teken van de Heilige Geest en van vrede, en herinnert ons eraan dat het onderscheiden van wegen altijd concreet en menselijk is.

GCL
Gemeenschap van
Christelijk Leven
in Vlaanderen

GCL
Gemeenschap van
Christelijk Leven
in Nederland

Naast het logo is ruimte voorzien voor **land- of regiobenamingen**.

De blauwe lijn benadrukt dat GCL grenzen overstijgt en tegelijk verankerd blijft in een lokale context.

Het gebruikte lettertype **Montserrat** verwijst subtiel naar Ignatius van Loyola en combineert een moderne uitstraling met functionele helderheid.

GCL in Nederland en in Vlaanderen zullen het nieuwe logo vanaf nu stapsgewijs invoeren. We nemen afscheid van het vorige logo met de pelgrims en ontvangen dit nieuwe teken van verbondenheid met vertrouwen en hoop. Binnenkort zal het zichtbaar zijn op de website en vanaf september ook in alle GCL-communicatie.

Met verbonden GCL-groet,

HET NATIONALE TEAM VAN GCL IN NEDERLAND
EN DE STUURGROEP VAN GCL IN VLAANDEREN

